

၇၀၀ လမ်းမပျံ

အိပ်မက်မှိုင်းထဲပါ

(၁)

မိုးပြာသည် ပြာသော မိုးကောင်းကင်ကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ ။ အင်း ... ရာသီဥတုက သာယာကောင်းမွန်နေသား။ မ သာယာတာကတော့ သူမရဲ့ အတွင်းစိတ်ပဲ ဖြစ်တော့သည်။ ။ လကုန်ရက်တွေ ရောက်ပြီဆို ငွေရေးကြေးရေး အခြေအနေကို တွက်ဆရသည် မှာ ထုံးစံပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကိုယ့်လက်ထဲရှိသည့် ပိုက်ဆံ။ အဆောင်လခကို နုတ်လိုက်လျှင် ကျန်မည့်ပိုက်ဆံ။ ထမင်းဆိုင်ကို ထမင်းဖိုး တစ်လစာရှင်းဖို့ ။ ပြီးတော့ ဘတ်စ်ကားခ ... အငှားကားခ ...။ မဝယ်မဖြစ် သုံးစွဲရသော ဆပ်ပြာ၊ သွားတိုက်ဆေး စသည့် တစ်ကိုယ်ရေသုံး ပစ္စည်းများ ထဲက ကုန်တာကို ထပ်ဝယ်ဖြည့်ဖို့ ။ မဝယ်လည်း ဖြစ်သော်လည်း ဝယ်ကိုဝယ်ရမည့် အလှအပ ပြုပြင်ပစ္စည်းများ ။ ပြီးတော့ ... ပြီးတော့ ... နောက်ထပ် ...မနည်းမနော ကုန်ကျစရာ တိုလီထွာလီတွေ ...။

ဒီတစ်လလည်း အမေ့ဆီကို ငွေမှ ပို့နိုင်ပါ့မလား။ နောက်ဆုံးလာထားသော အမေ့စာထဲမှာ ...

“... သမီးလခကို ရန်ကုန်မှာ သမီး တစ်ကိုယ်ရေ လောက်ငအောင် သုံးပါကွယ်၊ အမေ့ဆီ ငွေမပို့ပါနဲ့ ၊ အမေလောက်ပါတယ်၊ ပိုတောင် ပိုလျှံနေပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သမီးအတွက် ... ပိတ်စကလေးနှစ်စ ... ဝယ်ပို့ပေးလိုက်တယ် ...”

အမေကတော့ ငွေမပို့ဖို့ အမြဲလိုလို စာရေးတတ်ပါသည် ။
ရန်ကုန်မှာ သူ့သမီး မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် ခြိုးခြံသုံးစွဲရမှာ ကို အင်မတန်
ပူတဲ့ အမေ ...။ အမေလောက်ရုံမက ပိုသည် ဆိုတာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့
လားလို့ မိုးပြာ စုံစမ်းရသေးသည် ။

အမေက ... မိုးပြာရဲ့ အစ်ကိုဖြစ်သူ မိုးအောင်နှင့် အတူနေပါသည် ။
အစ်ကိုမှာ က အိမ်ထောင်နှင့် ... သားသမီးသုံးယောက်နှင့် ...။ အစ်ကို
တို့ တပ်ရင်းက ပေးသော အိမ်ထောင်သည် လိုင်းမှာ ... မြေးတွေကို ကူ
ထိန်းရင်း အမေနေသည် ။ ပထမဆုံးမြေး မွေးခါနီးကတည်းက ...သူမိ
န်းမအတွက် အမေ့ကို အစ်ကိုက မှာ ယူခေါ်ထားလိုက်တာပင်။

အမေ့ချွေးမကလည်း လိမ္မာပါသည် ။ အမေ့ပါးစပ်တစ်ပေါက်ကို
ကျွေးထားရသည် နှင့် မကာမိအောင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပေါ
က်ဖွားလာသော ကလေးများကို ကူညီကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ဖော်ရသော
အမေ့ကို ကျေးဇူးသိသော ချွေးမမျိုး ဖြစ်ပါသည် ။

မနှစ်ကတော့ အမေက သူတို့ ဝင်းထဲမှာ ပင် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်က
လေး ဖွင့်လိုက်သည် ဆိုပါသည် ။ မျှော်လင့်သည် ထက် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်
က ပိုမိုရောင်းကောင်းသည် ။ ထုခွဲရသော အမေ့ဆွဲကြိုးလေး ပြန်ဖြစ်သ
ည် သာမက ... ပိုပိုလျှံလျှံလေး ချောင်လည်လာသည် မှာ လည်း အမှန်
ဟု ... မိုးပြာ သိရပါသည် ။

မိုးပြာကတော့ ...အစ်ကိုအရပ်ဒေသသို့ လိုက်မနေနိုင်ခဲ့ပါ။ ဘဝရဲ့
တက်လမ်းကို ရည်မှန်းချက်ကြီးကြီးနှင့် မျှော်လင့်တတ်သော မိုးပြာက
တစ်ယောက်တည်း ရန်ကုန်ကို ခွဲထွက်လာခဲ့တာ။ သင်တန်းတွေတက်
... ကလေးကျူရှင်လေးတွေပြု ...။ စရိတ်ကာမိကာ သင်တန်းအချို့
အောင်မြင်ပြီးတဲ့ နောက် ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ကံကောင်းထောက်မစွာ အ

လုပ်ရ။

ခုဆိုလျှင် မိုးပြာရဲ့ လခဟာ တစ်လနှစ်သောင်း။ ဤငွေပမာဏဟာ မနည်းလှပေမယ့် ရန်ကုန်ရဲ့ နေစရိတ် စားစရိတ် ... သွားစရိတ်တို့ ကြောင့် ဘာမှ စုမိလှတယ်မရှိ ...။ ဟိုအရင်က အမေ့ထံ ခြစ်ခြုတ်ပို့ တော့လည်း ကုန်တာပင်။ မပို့ရတော့လည်း ...ဖိနပ်ဝယ် အိတ်ဝယ်နှင့် ... ကုန်တာပင် ...။ မကုန်ဘူးရယ်လို့ မရှိ ...။ မလောက်ဘူး မဖြစ်အောင်ကိုပဲ မနည်းကြိုးစား ကျားကန်နေရပါသည် ။

အများ အမြင်၌ မျက်နှာမငယ်ချင်တတ်သော မိုးပြာသည် သူ့ရဲ့ အပြုအပြင် အဆင်အယင်ကို လျှော့ချဖို့ တော့ သိပ်စိတ်မကူး။ ရန်ကုန်လူမှုဝန်းကျင်မှာ လူအများ စုဟာ ... စုတ်စုတ်နပ်နပ်ဆိုလျှင် အထင်သေးချင်တာကို ဘယ်သူမှ ငြင်းလို့ ရမှာ မဟုတ်။ စုမိဖို့ ဝေးလို့ ကြွေးမတင်အောင် မနည်းကြိုးစားထားရသည် ။ ဒီကြားထဲက နာဖျားမကျန်း ... ကျန်းမာရေးဖောက်လိုက်လျှင် ကုန်ပေတော့ ပိုက်ဆံ ဒလဟော ...။

ကျန်းမာရေးလေး ကောင်းနေတာကိုပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြိဖန်ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်နေပါသည် ။ ခုဆိုရင် စရိတ်စကတွေကတက် ... ။ ထမင်းဆိုင်ကလည်း ... လပေးထမင်းဖိုးကို အနည်းငယ်တက်ကာ တိုးမြှင့်လိုက်ပြီ ...။ ဝယ်ခြမ်းသုံးစွဲချင်သော ဆန္ဒတို့ ကို လျှော့ချရသည် ။

အဆောင်မှာ မိုးပြာကို ဘယ်သူကမှ အထင်မသေးရဲပါ ...။ အထင်မသေးလောက်အောင်လည်း သူက... ခပ်တင်းတင်းနေတာကိုး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိဘထံ ပိုက်ဆံပို့စရာ မလိုသော နယ်ကကြေးရတတ်သမီးလို့ သူများ တွေက ထင်အောင် နေခဲ့သည့်အပြင် ... ကုမ္ပဏီကရသော လခကိုလည်း အမှန်ထက် နှစ်ဆလောက် တင်ပြောထားရတာပေါ့ ...။

အဆောင်က တချို့သော မိန်းကလေးတို့ က မိုးပြာကို အားကျတာပင် ရှိပါသည်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်မှာ သာ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိဆိုသလို လကုန်ရက်ကျ ကုန်ကျရမှာ တို့ ကို တွက်ဆသက်မချလို့ နေရသည်။ ။ အင်း ... ဒီလ အိုဗာတိုင်ကြေးရော ဘယ်လောက်ရဖို့ ရှိပါလိမ့် ...။ သိပ်မရှိနိုင်တာကို မိုးပြာ သိသည်။ ။ အတိအကျ တွက်ကြည့်ဖို့ ကတော့ ခိုင်ယာရီထဲက အိုဗာတိုင်ဆင်းရသော ရက်နှင့်နာရီစာရင်းကို ပြန်ချရေးပြီး တွက်ကြည့်မှ ...။

တွက်ကြည့်မနေတော့ပါဘူး။ ထတွက်လို့ လဲ ... ငွေပိုထွက်လာမှာ မှမဟုတ်ဘဲ ...

“မမိုးပြာရေ ...”

ခြံဘေးဘက်မှ ခေါ်သံထွက်လာ၍ မိုးကောင်းကင်ကို ငေးမောကာ အတွေးနယ်ကျယ်နေသော မိုးပြာက ... ငဲ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။

“ဘာလဲ ဝေဝေ ...”

“မမိုးပြာ လုံချည်အင်္ကျီတွေ ခြောက်နေပြီ ... ။ သမီး ရုပ်လိုက်ရမလား၊ သမီးအဝတ်လှန်းချင်တာ ကြိုးတန်းမကျန်တော့လို့ ပါ ...”

“ခြောက်သွားပလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... လုံးဝခြောက်နေပြီ ...”

“ရုပ် လိုက်လေ ... ဝေဝေ ... ဪ ... အားနာစရာ တို့ လာခဲ့မယ်လေ ...”

“ရတယ် ... ဝေဝေ ရုပ်လာခဲ့ပြီး လာပို့မယ် ...”

မိုးပြာက ပြုံးပြကာ ဝရန်တာမှ ရပ်လက်စက ဆက်ရပ်နေလိုက်သ

ည် ။ မိုးပြာကို မိန်းကလေးတွေ ဖော်ဖော်ရွေရွေ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံကြတာဟာ ... တစ်ယောက်ခန်းမှာ နေသော ... လခကြီးစား ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းရယ်လို့ အထင်ကြီးတာက အများကြီးပါသည် ။ ဒါ့အပြင် မိုးပြာက အဆောင်မှာ ... တတိယမြောက် အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်သည် ။

အင်း ... အသက်ကြီးတာတော့ လူသိချင်မှ သိမှာ ပါ ...။ သူဌေးမ အရာရှိမ ထင်တာက ပိုမှာ ပင်။ မိုးပြာက ပျော့နွယ်သော ဆံပင်လေးတွေကို ပခုံးကျော် ... ကျောလယ်မရောက်တရောက်အထိ ... စတက်ပ်ညှပ်ကာ ချထားတတ်ပြီး အသားဝင်းဝင်းနှစ်နှစ် ... လူသေးသေးမို့ အသက်နှစ်ဆယ့်ရှစ် မထင်ရပါ။ နှစ်ဆယ့်နှစ် ... နှစ်ဆယ့်သုံးလောက်ပဲ ထင်ရသည် ထင်ကြသည် ဆိုတာ မိုးပြာ သိပါသည် ။

“မမိုးပြာ ... သမီးရပ်ခဲ့ပြီ...၊ အခန်းထဲ ထည့်ပေးရမလား ...”

တစ်ယောက်ခန်းနှင့် နေသူမို့ ဝင်စေချင်မှန်း မဝင်စေချင်မှန်း မသိ၍ ဝေဝေက ခြေစုံကလေးရပ်ကာ မေးလေသည် ။ ဝေဝေသည် ... မုံရွာမှ လာ၍ ဒီမှာ သင်တန်းစုံတက်နေသူလေးဖြစ်ကာ ... အသက်နှစ်ဆယ့်တစ်ပဲ ရှိပါသေးသည် ။ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် အေးအေးနေတတ်ကာ ... တော်ရီလျော်ရီ ဝတ်စားတတ်သည် ။ လေးယောက်တွဲခန်းမှာ နေပါသည် ။

“ဝင် ... ဝင် ... အခန်းထဲဝင်လိုက် ... ရတယ် ဝေဝေ”

ဝေဝေ မိုးပြာရဲ့ အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်ကာ အဝတ်တွေကို ခုတင်ပေါ်ချရင်း တစ်ခါတည်း ခေါက်ပေးနေပါသည် ။ အဆောင်သူ အရေအတွက်နှင့် အဝတ်ကြိုးတန်း မလောက်၍ တချို့က မနက် အဝတ်လျော် တချို့က နေ့လယ်လျော်ကာ ... ကိုယ့်ဟာနှင့်ကိုယ်ခွဲထားကြပါသည် ။ မနက်က လျော်လှန်းထားသူတွေဟာ ... ခြောက်ချိန်

တန်ရပ်ရမည် ဖြစ်ပေမယ့် ရုံးသမား ကျောင်းသမားတွေအဖို့ ရုံးဖွင့်ရက် တွေမှာ နေ့လယ် အပြင်ရောက်နေတတ်သည်။ ။

အဲဒီကျ နေ့လယ်လျှော်ပြီး ကိုယ့်အဝတ်လှန်းချင်သူတွေဟာ ... ခြောက်သော အဝတ်တွေရုပ်ကာ ... တစ်နေရာမှာ စုပုံထားလိုက်ခြင်းဖြင့် အဝတ်တွေရောသော ပြဿနာ ပေါ်ပေါက်တတ်ပါသေးသည်။ ။ ဝေဝေမှာ သဘောကောင်းသူလေးဖြစ်၍ ... ခေါက်ပေးစရာမလိုသော အဝတ်တို့ကို ... တရင်းတနှီး ခေါက်ပေးနေရှာတာပင်။

“ရပါတယ် ... ဝေဝေရယ် ... ခေါက်မနေပါနဲ့ ...”

“ရတယ် မမိုးပြာ ...၊ မမိုးပြာ အခန်းလေးက ရှင်းနေတာ ... အဝတ်ပုံကြီး ထားခဲ့ရမှာ အလှဖျက်ရာကျတယ် ...”

“ဟင်း ဟင်း ... အခန်းလေးက တစ်ယောက်တည်း နေရလို့ ရှင်းတယ်ထင်တာပါ ...၊ တစ်ယောက်တည်း နေတာလည်း ပျင်းခြောက်ခြောက် နိုင်လိုက်တာ အလွန်ပဲ ...”

“ဟင် ... မမိုးပြာကလည်း တစ်ယောက်တည်းနေတာ ကောင်းတာပေါ့ ...၊ သုံးထောင့်ငါးရာမို့သာ သမီးမနေတာ ...၊ စာကျက်လို့ ကောင်းတာပေါ့ ...”

“အင်းပေါ့ ... စာကျက်လို့ တော့ ကောင်းတယ် ...”

“သမီးတောင် ... အခု လကုန်ပြီဆိုတော့ ... နှစ်ယောက်ခန်း ရွှေ့ရင် ကောင်းမလား စဉ်းစားနေတာ မမိုးပြာရဲ့ ...၊ လေးယောက်ခန်းက လူစုံတော့ စာကျက်လို့ လည်း မရပါဘူး မမိုးပြာရယ် ...။ လေးယောက်ခန်းက ထောင့်ရှစ်ရာ ...၊ နှစ်ယောက်ခန်းက နှစ်ထောင့်ငါးရာ ... ဘာမှ မကွာတော့ဘူး ...၊ ခုနစ်ရာပဲကွာတယ်၊ စာတော့ ပိုကျက်လို့ ရမယ် ထင်

တာပဲ ...”

ခုတင်ခြေရင်းစွန်းမှာ ထိုင်၍ အဝတ်တွေခေါက်ပေးနေသော ဝေဝေ
ကိုကြည့်ကာ မိုးပြာလည်း အဝတ်တွေကူခေါက်ပေးနေရင်း ...

“အင်း ... ဟုတ်တယ် ...၊ နှစ်ယောက်ခန်းက အားလို့ လား ...”

“ဟိုစာမေးပွဲလာဖြေတဲ့ မသင်တို့ နှစ်ယောက်က ... ဒီနေ့မနက် ပြန်ပြီလေ ...။ လောလောဆယ် အဲဒီအခန်းအားနေတယ် မမိုးပြာရဲ့ ...”

“ဟုတ်လား ...”

“မမိုးပြာပဲကောင်းတယ် ... တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး
ပဲ ...”

အင်း ... ဒီမှာ ... စရိတ်စကတွေ တတ်နိုင်သမျှ လျှော့ချပစ်နေရတာ
... ဒီကောင်မလေးကဖြင့် မသိတော့ ပြောရှာပေမည်။

“အင်း ... တို့ လည်း ... နှစ်ယောက်ခန်း ပြောင်းရင်ကောင်းမလား
လို့ ... စဉ်းစားနေတာ ...”

“ဟင် ...မမိုးပြာကလည်း ...၊ တစ်ယောက်တည်းနေရတာ အလွတ်
လပ်ဆုံးပေါ့ ...၊ ကိုယ်လည်း ပိုက်ဆံတတ်နိုင်သားနဲ့ ...”

မိုးပြာက ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“တတ်နိုင်တာက ဟုတ်တယ် ... ဒါပေမဲ့ ... တစ်ယောက်တည်း စကားပြောဖော်မှ မရှိ ... သိပ်အထီးကျန်သလိုပဲ ဝေဝေရဲ့ ...၊ ပျင်းခြောက်ခြောက်နဲ့ ... ခုလို ရုံးအားရက်ဆိုရင် အပြင်သွားစရာ မရှိရင် ... ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းကို မသိပါဘူး ... ဟိုတွေ့ ဒီတွေ့နဲ့ ...”

“စာလေး ဘာလေးဖတ်ပေါ့ မမိုးပြာရဲ့ ...”

“အို ... ဝါသနာ မပါပါဘူး ... ဝေဝေရယ် ...၊ ဝေဝေကတော့ စာဖတ်တာ အတော်ဝါသနာပါတယ် ထင်တယ် ...၊ မျက်မှန်ကလေး ဒီဂရီတိုးလာဦးမယ် ...”

“စာမဖတ်ရရင် မပျော်ဘူး မမိုးပြာရဲ့ ...၊ စာကျက်စရာ မရှိရင် ... ဝတ္ထုဖတ် မဂ္ဂဇင်းဖတ် ... ဂျာနယ်ဖတ် ... အို ... တစ်ခုခုတော့ ... ဖတ်နေရမှာ ...”

“တို့ ကတော့ အားရင် တွေးနေတာ ...”

“သမီးက တွေးစရာမှ မရှိတာ ... မမိုးပြာက ဘာတွေ တွေးတာလဲ ... ရည်းစားအကြောင်း တွေးနေတာထင်တယ် ...”

“အို ... ရည်းစားမရှိပါဘူး ... ဝေဝေရယ် ...”

“ဒါနဲ့ များ ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ ...”

“ဒီလိုပါပဲ ... ဟိုရောက်ဒီရောက်ပေါ့...”

“အဲဒါကမှ ပျင်းစရာကြီး မမိုးပြာရယ် ...။ ကဲ ... ပြီးပြီ ...၊ ဝေဝေ သွားတော့မယ်နော် ...၊ ဝတ္ထုတစ်အုပ် ငှားထားတယ် ... ဖတ်လိုက်ဦးမယ် ...”

ဝေဝေ အခန်းဝမှ ထွက်ဖို့ ပြင်လျှင် ... မိုးပြာသည် အနားကပ်သွားလိုက်ရင်း ...

“ဝေဝေ အခန်းပြောင်းဖြစ်ဖို့ သေချာလား ...”

“ရှယ်မယ့်သူရှိမှ ပြောင်းလို့ ရမှာ ပေါ့ မမိုးပြာရဲ့ ...”

“နှစ်ယောက်ရှိမှ ပြောင်းခွင့်ပြုတာ ...၊ ကျန်တဲ့ လူတွေက ... ကိုယ့်ဟာကိုယ် နေမြဲဆိုရင် ... သမီးနဲ့ အတူနေမယ့်သူမှ မရှိဘဲ ...၊ တစ်ယော

က်တည်း ... နှစ်ယောက်စာ ပေးနေရဦးမယ် ...၊ မမိုးပြာကလည်း အလကားပြောတာ မဟုတ်လား၊ တစ်ယောက်ခန်း နေနေတယ် ... တတ်လည်း တတ်နိုင်တယ်... ကိုယ့်ဟာကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေနေရာက ... နှစ်ယောက်ပူးကြီး တကယ်လာနေမှာ ကျလို့ ...”

မိုးပြာသည် ဘာမှ ဆက်ပြောလို့ မရဘဲ ကျန်ရစ်ဆဲ ဝေဝေက ပြန်ထွက်သွားပါပြီ ...။ အင်း ... စရိတ်လျှော့ချဖို့ တကယ်ပြောင်းချင်ပါတယ် ဆိုမှ ... အသားလွတ်အထင်ကြီးကာ မယုံသူက မယုံ ...။ ကိုယ့်အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်ပြောဝန်ခံဖို့ ကိုလည်း ... မိုးပြာရဲ့ ဗီဇက ... ခွင့်မပြု ...။ မိုးပြာဟာ အမြင့်ကိုလည်း မှန်းသလို... ကိုယ့်ရှိတာထက် ... လူပိုအထင်ကြီးနေတာခံရတာကိုလည်း သာယာတတ်ပေသေးသည်။ ။

သုံးထောင့်ငါးရာ မပေးနိုင်တော့လို့ တစ်ထောင်လျော့တဲ့ အခန်းကို ပြောင်းချင်ပါသည် ရယ်လို့ တော့ ... မိုးပြာက ဘယ်သူ့ကိုမှ ... အသိပေးလိမ့်မည်မဟုတ် ...။ မိုးပြာသည် ပျင်းပျင်းရှိသည် နှင့် ... ခဲပုပ်ရောင်လက်သည်းနီပုလင်းကို ကိုင်ကာ ... အခန်းပိတ်ပြီး ... အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းထဲ ဆင်းလာသည်။ ။ ဧည့်ခန်းထောင့်မှာ ထိုင်ပြီး ... လက်သည်းနီဆိုးဖို့ လုပ်ငန်းစသည်။ ။

ဧည့်ခန်းရဲ့ ဟိုးတစ်ဖက်စွန်းမှာ လေးယောက်ခန်းတစ်ခန်းက ကောင်မလေး လေးယောက်အုပ်စုနှင့် ဧည့်သည် ကောင်လေး သုံးယောက်တို့ တဟားဟား ... ရယ်မောပွဲကျ ဆူညံနေကြသည်။ ။ ကောင်မလေး လေးယောက်ဟာ ရက်စိတ်ထရော့နီထဲတစ်ခုမှ ဝိတ်တာလေးတွေဖြစ်ပြီး လခက တစ်ထောင်သာရကာ ... ကိုယ်ရတဲ့ တစ်ပုံ ကိုယ်ယူရ၍ တစ်ပုံမရရအောင် ကပ်စိတ်တစ်ခုကို အဖွဲ့ကျခြင်း၌ ကျွမ်းကျင်ပုံရသည်။ ။

အဆောင်မှာ မျက်စိနောက်စရာအုပ်စုလေး ဖြစ်နေပြီး အတင်းပြော

လည်း ခံရကြသည်။ ။ ယောက်ျားလေး ဧည့်သည် တွေလည်း လာတတ်လွန်း၍ ...သဘောရိုးနှင့်လည်းကောင်း၊ မနာလို၍ လည်းကောင်း၊ ကျန်အဆောင်သူတို့ က ကွယ်ရာမှာ နှာခေါင်းရှုံ့တတ်ကြသည်။ ။ သူတို့ က တော့ ဟီးဟီးဟားဟားနှင့် ... တစ်ဆောင်လုံးကို တရင်းတနှီး ပေါင်းတာပင် ...။

“မမိုးပြာ ... စားပြီးပလား ...”

လှမ်းနှုတ်ဆက်နေ၍ ...

“ပြီးပြီ ...”

ပြီးကာ ပြတ်ပြတ်ဖြေလိုက်ရသည်။ ။ သူတို့ နှင့် ကိုယ်က ...အရွယ်လည်း မတူ ...လိုင်းလည်း မတူ ...။ မိုးပြာဟာ အဲလောက်ကြီး ရုပ်ကလူး ရုပ်ကလာတော့ မနေထိုင်တတ်ပေ။

“ဂျင်းသုပ်စားဦးမလား ... မမိုးပြာ ...”

“စား ... စား ...၊ တိုနဲ့ သိပ်မတည့်လို့ ...”

မိုးပြာသည် သူတို့ ကို ထပ်မကြည့်တော့ပဲ ... လက်သည်းနီငုံ့ကာ ဆိုးနေလိုက်သည်။ ။ တစ်ဆောင်လုံးမှာ သူမသာ ကိုယ်မသာတွေချည်းသာဖြစ်ကာ ... တစ်ခန်းတည်းသော တစ်ယောက်ခန်းမှာ နေသူ မိုးပြာကတော့ တစ်ဆင့်သတ်သတ် ပြတ်ထွက်နေသလိုပင်။ မိုးပြာရဲ့ အရှိထက် လူတိုင်းက ပိုအထင်ကြီးကာ လေးစားကြသည်။ ။

တကယ်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ခွဲလောက်က ဒီတစ်ယောက်ခန်းရဲ့ ကျသင့်ငွေဟာ ... နှစ်ထောင့်ငါးရာသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ တဖြည်းဖြည်း နှစ်ရာတက် နှစ်ရာတက်နှင့် ခုတော့ သုံးထောင့်ငါးရာအထိ ဖြစ်လာတာ ...။ နှစ်ထောင့်ငါးရာတုန်းက တစ်ယောက်တည်း နေလာခဲ့ပြီး ဈေးတ

ကံလာ၍ ပြောင်းပြေးရမှာ ကို မိုးပြာဝန်လေးလို့ သာ ဟန်မပျက် ဆက်
နေနေတာ ...။ တကယ်တမ်းက အခန်းပြောင်းချင်တာ ခြောက်လလော
က်ရှိပြီ...။

ကြိတ်မှိတ်ပြီး နေနေတာပင်။ ဘယ်သူနှင့်မှ လည်း စကားမစပ်ဖူး၍
နှစ်ယောက်ရှယ်ယာဖွဲ့ဖို့ လည်း ခက်နေပါသည် ။ လက်သည်းကိုမူတ်ရ
င်း အတွေးတွေ ဆက်လက်ဆင့်ပွားနေဆဲ အဆောင်ရဲ့ ပေါ်တီကိုအော
က် ကားတစ်စီးရပ်လိုက်သံနှင့် ခဏအကြာတွင် လူတွေဆင်းကာ ဝင်
လာတာကို ကြားရသိရပါသည် ။

လက်သည်းပေါ် အာရုံစိုက်ရလွန်း၍ မိုးပြာ မော့မကြည့်အားသေးပဲ
ရှိစဉ် ...

“ဟဲ့ ... သေးသေး ... သွား ... အန်တီခင်ကို ဟိုဘက်အိမ်မှာ သွား
ခေါ်ခဲ့၊ ဧည့်သည် လာတယ်လို့ ...”

အဆောင်ဘက်မှ လက်တိုလက်တောင်းမလေး သေးသေးကို လေး
ယောက်အုပ်စုမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က အော်ပြောလိုက်သံကြား
ရ၍ ... မိုးပြာ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ပါသည် ။ အဆောင်ပိုင်ရှင် အန်
တီခင်က ဟိုဘက်က အုတ်ညှပ်နှစ်ထပ်တိုက် ပိန်ရှည်သေးသေး
လေးမှာ နေပါသည် ။

ဧည့်သည် မှာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်
ပင် ...။ မိန်းမကြီးဟာ ... အမေဖြစ်ပုံမရ။ နွမ်းမနေပေမယ့် သပ်သပ်ရပ်
ရပ်နှင့်ပင် အဆင့်ကွာနေသည် ။ ကောင်မလေးသည် အသားဝါဝါက
လေးတွင် ... စိန်ကလေးတွေ ဟိုနားဒီနား အတော်များများ ပါကာ
ရှင်းကြော့အထက်တန်း ကျနေပေသည် ။

မိုးပြာသည် ... အလုပ်ဝင်ကာစ ... ဈေးချိုချိုနှင့် ရလိုက်၍ အဖတ်

တင်နေသော ပတ္တမြားတန်းကွင်းလေး သုံးတန်းကို မသိမသာ နေရာပြင်၍ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အကဲခတ်ကာ တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်လိုက်သေးသည်။
အင်း ... အဆောင်ကိစ္စပဲ ထင်ပါရဲ့ ၊ အဆောင်ကိုတော့ ကိုယ့်ထက်သာသူ ရောက်လာတော့မည် ထင်သည်။

ခဏအကြာတွင် အန်တီခင်က အသံညောင်ညက်လေးနှင့် အဆောင်ဧည့်ခန်းမကြီးထဲ ပါတိတ်လုံချည်လေး မကာ မကာ ဝင်လာပါပြီ ...။

“ဟဲ့ ... စုစုတို့ ... သမီးတို့ တိုးတိုးရယ်ကြပါဦး ...၊ ဧည့်သည် အသစ်ရောက်တယ် ထင်တယ် ...၊ ကဲ ... ပြောပါဦး ... ဒီသမီးလေး အဆောင်မှာ နေချင်လို့ လား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အန်တီ ...”

မိုးပြာက ကောင်မလေးကို အကဲခတ်သည်။ ။ ကောင်မလေးမျက်နှာသည် မာန်မာနကင်းစင်၍ အရိုးခံ မလိမ်မိုးမလိမ္မာ ... မသိနားမလည်ကိုက်ဆိုက် ဖြစ်သည်။ ။

“ပြော သမီး ... စာမေးပွဲဖြေဖို့ လား ...၊ ရက်ရှည်လား၊ ဘယ်နှယောက်ခန်း ယူမလဲ ...”

“ဟိုလေ ... ဟိုဘက်ထိပ်က အဆောင်တစ်ခုကို မြဲအရင်ဝင်မေးကြည့်တော့ ... ဟောလ်တိုက်ပ် အခန်းမျိုးနဲ့ ... လေးယောက်ခန်း သုံးယောက်ခန်းပဲ ရှိတယ် အန်တီ... တစ်ယောက်ခန်း မရှိဘူးလား မေးကြည့်တော့ ... ဒီအဆောင်ကို ညွှန်လိုက်လို့ ပါ၊ ဒီမှာ တစ်ယောက်ခန်းရှိတယ် ဆိုလို့ ပါ ...”

“ဟုတ်တယ်သမီး ...၊ တစ်ယောက်ခန်းတော့ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခန်းတည်းရှိတာ ...”

“မြနေလိုက်မယ် ...”

“အဲဒီတစ်ယောက်ခန်းက လူရှိနေတယ် ...၊ ဟောဟိုက မိုးပြာဆိုတဲ့ သမီးက ... အဲဒီတစ်ယောက်ခန်းမှာ နေတယ် ... သမီးရဲ့ ...”

“ဪ ...”

ကောင်မလေးက ... မိုးပြာဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်၍ မိုးပြာက ဣန္ဒြေရရ... တစ်ယောက်ခန်းနေသူ စတိုင်အပြည့်နှင့် ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ ။ ကောင်မလေးကလည်း လူဟောင်းကို လူသစ်က ... မိတ်ဆက်ဖော်ရွေ ပုံနှင့် ပြုံးပြရာပါသည်။ ။

“နှစ်ယောက်ခန်း တစ်ခန်းတော့ ရှိတယ် ...၊ အဲဒီက လောလောဆယ် လွတ်နေတော့ ... နှစ်ယောက်တွဲ နေချင်တဲ့ ဝေဝေဆိုတဲ့ သမီးလေး တစ်ယောက်က လူသစ်လာရင် သူရွှေ့မယ်ဆိုတာ ... ကြိုပြောထားတယ်၊ ခုနတင်ပဲ ...၊ မြက ... နှစ်ယောက်တွဲ မနေချင်ဘူးလား၊ နှစ်ယောက်လည်း မဆိုပါဘူး... လွတ်လပ်ပါတယ် ... အခန်းလည်း သင့်တင့်လျှောက်ပတ်ပါတယ်၊ တွဲနေရမယ့် ဝေဝေကလည်း ... အေးပါတယ် ...၊ စာကြမ်းပိုးလေးပါ ...”

“မြ ... မြက ... တစ်ယောက်တည်းပဲ သတ်သတ်နေချင်တာပါ၊ မြက အိပ်ချင်တဲ့ အချိန်မှ အိပ် ... ထ ချင်တဲ့ အချိန်မှ ထ စိတ်ထင်သလို နေတတ်တော့ သူများ နဲ့ တွဲနေရမှာ အားနာလို့ ပါ ...၊ တစ်ယောက်တည်း တစ်ခန်းတည်းပဲ နေနေကျနေလို့ ...၊ ဒေါ်စိုးကြီး ... ဒီအဆောင်က သားလည်း သားနားသားပဲနော် ...”

“ဟုတ်တယ်မြ ... တိုက်သစ်ပဲ ...၊ ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းပဲ။ တွေ့ခဲ့တဲ့ အဆောင်တွေ နဲ့ တော့ ... မတူဘူး ...၊ အတော်ကောင်းပါတယ် ...”

“အေးကွယ် ... သမီးက နှစ်ယောက်လည်း မနေချင်တော့ ...၊ ဟင်း ... ဟင်း ... ကဲ ... မိုးပြာရေ ... မိုးပြာလိုပဲ တစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင် တဲ့ သူနဲ့ မှ တွေ့နေတယ် ...”

မိုးပြာက အန်တီခင်ကို ပြုံးပြလိုက်ရင်း ...

“ဒီက ညီမက ... ကြာကြာနေမှာ လား ...”

“ဟို ... မြက ... မြ စိတ်ထင် အနည်းဆုံး ခြောက်လလောက်တော့ ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ် ... ဒီထက်လည်း ကြာရင်ကြာမယ် ...၊ မြက ဒီမှာ အင်္ဂလိပ်စာကျောင်းတစ်ကျောင်း လာအပ်တာပါ ...၊ ပထမ အဲဒီမှာ ဘော်ဒါဆောင်လည်း ရှိတယ်ဆိုလို့ ...၊ ခုမှ ... ဘော်ဒါခန်းက ဆယ်ခန်း ပဲရှိပြီး လူပြည့်နေလို့ ပါ ...”

မိုးပြာသည် မြရဲ့ ... သူဌေးသမီးပုံစံနှင့် ... ကလေးသဖွယ် လောဘ ဒေါသကင်းပုံလေးကို စိတ်ထဲ သဘောကျမိသည် ။ တစ်ယောက်ခန်းကို ခပ်ရင့်ရင့် ... တောင်းရမ်းတာမဟုတ်ဘဲ မရဲတရဲ ပြောပုံလေးကိုလည်း နှစ်သက်မိလေသည် ။

“ဝေဝေက ...သဇင်တို့ နေသွားတဲ့ နှစ်ယောက်ခန်းမှာ နေမလို့ တဲ့ လား အန်တီခင် ...”

“အေး ... လူသစ်တစ်ယောက်ရရင် ရွှေ့မယ်တဲ့ ...”

“ဒါဖြင့် ... ဝေဝေနဲ့ ... မိုးပြာ နှစ်ယောက်ခန်း ပြောင်းနေပေးလိုက်ရ င်ကော ...”

“ဟင် ...”

အန်တီခင်က တအံ့တဩ ဖြစ်သွားပါသည် ။ သူ့ထံ တစ်နှစ်ခွဲ

လူရင်းဖြစ်ပြီးသော မိုးပြာရဲ့ ငွေရေးကြေးရေးမှုလုပ်မရခြင်း ...၊
လခများ သော ဝန်ထမ်းဟု သိထားရခြင်းတွေကြောင့် ဤစကားမျိုး ထွက်လာမည် မထင်မိခဲ့ပေ ...။

“တကယ်လား မိုးပြာရဲ့ ... ဖြစ်ပါ့မလား ...”

“မဟုတ်ရင် ... ဒီက ညီမက အခက်အခဲဖြစ်နေတာ ...”

“ဒါပေမဲ့ မိုးပြာက ... နှစ်ယောက်နေနိုင်လို့ လား၊ မိုးပြာက တစ်ယောက်တည်းခန်းမှာ နေလာတာ တစ်နှစ်ခွဲတောင်ရှိပြီ သမီးရဲ့ ...”

“ဪ ... မမကို အားနာစရာကြီး ...”

“အားတော့မနာနဲ့ ...၊ တစ်ခါတစ်ခါ တစ်ယောက်တည်း နေရတာ အထီးကျန်တော့ အဆန်သား ...”

“မြတော့ နေတတ်ပါတယ် ...”

“ဒါဖြင့်လည်း တစ်ယောက်ခန်းယူရင် ယူလိုက်ပါ၊ မိုးပြာ ဝေဝေနဲ့ နေလိုက်မယ် အန်တီခင်၊ ဝေဝေလည်း အေးတာပဲ၊ အနှောင့်အယှက် မရှိပါဘူး၊ ဒီက ညီမ ပြန်သွားတော့လည်း တစ်မျိုးပေါ့ ...၊ တစ်ယောက်ခန်း မိုးပြာ ပြန်ယူလိုက်မှာ ပေါ့၊ အန်တီခင်လည်း အလုပ်ဖြစ်သွားတယ်၊ မိုးပြာ ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ယောက်တည်း နေရတာ နည်းနည်းအီလာလို့ ...၊ တို့ ကတော့ ... အဆောင်မှာ ရေရှည်နေမယ့်လူစား ... မြရဲ့ ...”

“ဒါကြောင့်ပဲ အန်တီခင်က အားနာနေတာ၊ မိုးပြာက နေလာတာ တစ်နှစ်ခွဲတောင် ကျော်ပြီ ... မြရဲ့ ...”

ကောင်မလေးက မိုးပြာကို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးနှင့် အားနာပါးနာကြည့်ကာ ...

“မမက တကယ်ပဲ ရွှေပေးမလို့ လားဟင် ...”

“တကယ်ပါ ...”

အန်တီခင်က ... အားနာပါးနာဝင်ကာ ...

“မိုးပြာက ငွေရေးကြေးရေး မငဲ့ရပါဘူး၊ ဒါ ... မြကို မြင်မြင်ချင်း သူ ခင်ပြီး ဒီစကားထွက်လာတာ၊ အန်တီခင်တောင် အံ့ဩနေတယ် ...”

ကောင်မလေးကတော့ အခန်းခ ... လခကိစ္စကို လုံးဝပင် မမေးပါ ...။

“မိုးပြာရေ ... အန်တီခင် တကယ်ပဲ လက်ခံလိုက်ရမလား ...”

“လက်ခံလိုက်ပါ အန်တီ ...၊ မိုးပြာခုပဲ ရွှေပေးလိုက်မယ်၊ ဝေဝေလည်း ပြောလိုက်ပါဦး၊ အပြောင်းအလဲလေးပေါ့ အန်တီခင်ရယ် ...”

“အေး ... အေး ... မိုးပြာကိုလည်း ကျေးဇူးပါပဲကွယ်”

မိုးပြာက နေရာမှ ထရင်း...

“ညီမလေးက ချစ်စရာလေးနော် ... နာမည်က မြတဲ့ လား”

“မြရွက်စိမ်းပါ ... မမမိုးပြာ ...”

“မိုးပြာကတော့ ... မိုးပြာပြာတဲ့ သမီးရေ ... ဒီအဆောင်က ပေါ်ပြူလာပါပဲ ...၊ အက်ဖ်အီးစီစားတဲ့ ကုမ္ပဏီ ဝန်ထမ်းပါပဲကွယ် ...”

အန်တီခင်က မိုးပြာကို ဝမ်းသာအားရ မြှောက်ပင့်ပေးရင်း ကျန်ခဲ့ပါသည် ။